

EL RETORN FELIÇ DE SOPA DE CABRA

EL GRUP GIRONÍ S'HA REUNIT PER OFERIR TRES CONCERTS AL PALAU SANT JORDI DE BARCELONA I UN ALTRE AL PAVELLÓ DE FONTAJAU, DE GIRONA

Els dies 9, 10 i 11 de setembre, Sopa de Cabra omplirà el Palau Sant Jordi de Barcelona amb més de 54.000 persones, i el 30 de setembre s'acomiarà a la seva ciutat, Girona, amb un concert al pavelló de Fontajau. Seran, en total, uns 60.000 espectadors: un rècord impressionant que encara ho és més pel fet de tractar-se d'un grup del país que, a més a més, fa una dècada que està oficialment dissolt i, per tant, no ha gravat cap disc nou ni ha fet cap concert des de l'any 2001.

XAVI CASTILLÓN > TEXT

JORDI RIBOT > FOTOS

L'expectació que han aixecat aquests quatre concerts és un reconeixement tardà però necessari a una banda fonamental i a tota una generació, la del rock català que va triomfar a principi dels anys noranta –un triomf simbolitzat per un altre concert multitudinari al Sant Jordi, el 1991, amb Sopa de Cabra, Sau, Sangraït i Els Pets– i que ha patit un injust descrèdit per raons musicals i extramusicals.

Potser aquests quatre concerts no seran un gloriós punt final, sinó el principi d'una nova etapa del grup

Sopa de Cabra va tornar, en principi, per fer un sol concert, el del 9 de setembre, per celebrar els 25 anys de la seva fundació, els 20 de l'esmentat concert del Sant Jordi i els 10 del seu final, marcat entre altres factors per la malaltia i la mort del seu guitarrista Joan Cardona, el carismàtic Ninyín, a principi del 2002. La inesperada resposta massiva a aquest únic concert de reunificació va provocar que s'organitzés un segon concert, el del dia 10, i l'èxit d'aquest va afavorir el tercer i últim al Sant Jordi, el del diumenge 11 de setembre, en plena Diada. Tot s'ha anat fent pas a pas, sense presses, meditant bé si cada nou concert era viable o necessari. I al mig de tot això hi ha

un grup que no és un grup, sinó cinc músics –els quatre supervivents de la formació original i el guitarrista Jaume Peck Soler, que va substituir en Ninyín en les últimes gires– que fa temps que transiten per camins personals i professionals diferents, en alguns casos lluny de la música. En tot cas, animats per la impressionant demanda popular, han acceptat el repte, han tornat junts al local d'assaig i, fins i tot, en alguna roda de premsa van deixar entreveure que potser aquests concerts no serien un gloriós punt final, sinó el principi d'una nova etapa del grup. Però aquests missatges semblaven més aviat desitjos expressats en veu alta per alguns membres del grup en un moment d'eufòria i no necessàriament compartits pels seus companys. Perquè aquesta ha estat una de les característiques més singulars del retorn de Sopa de Cabra a la vida pública: els músics s'han exposat davant de tothom sense un guió previ consensuat, amb una naturalitat impressionant i gens habitual en aquests casos, han

>> Sopa de Cabra al pati del Centre Cultural la Mercè. A la dreta, una imatge del grup en el seu inici.

mostrat en públic les seves diferències i contradiccions i això no ha fet perillar el projecte, sinó que més aviat li ha donat un plus de credibilitat. Quan el bateria, Pep Bosch, es queixava en plena roda de premsa que a ell tot just l'havien trucat la setmana abans per informar-li que es faria el concert i Gerard Quintana li contestava que ja li havia dit a la seva dona que l'avisarien si hi havia alguna novetat, quedava clar que

Després d'anunciar el tercer concert al Sant Jordi, semblava desestimada la candidatura de Girona, però finalment tocaran a la seva ciutat el 30 de setembre

tot això no podia ser un muntatge típic del *show business* a l'americana. Però tornem una mica enrere. Tota aquesta història va començar el gener passat, en què van tenir lloc les primeres converses per definir com havia de ser la tornada puntual d'un grup que ja ningú no esperava tornar a veure a so-

>> *Els membres de Sopa de Cabra sortint d'una roda de premsa.*

bre d'un escenari, per molt que aquest somni fos reclamat des de Facebook i que *L'Empordà* sigui una d'aquelles cançons que, segons TV3, els catalans no ens podem treure del cap. L'operació va començar amb una intel·ligent campanya de publicitat viral: a mitjan febrer, van aparèixer als carrers uns pòsters vermells de grans dimensions on, sota la frase «Bona nit, malparits!», apareixia la imatge ja clàssica de la cabra banyant-se en un plat de sopa. No sortia per enlloc el nom de Sopa de Cabra, però sí l'adreça d'un web, bonanitmalparits.cat, que redirigia l'intrigat usuari al grup de Facebook «Volem tornar a veure els Sopa de Cabra en directe!», una plataforma que ja existia des de feia temps, justament per animar els músics a fer el pas endavant que ara s'ha materialitzat. Entre la campanya de cartells i la primera roda de premsa del grup, el 2 de març a la Facultat de Comunicació Blanquerna de Barcelona –un espai atípic, que afegia solemnitat a l'acte–, van passar quinze dies

durant els quals es va mantenir un secret absolut a l'entorn del grup sobre les seves intencions reals. «Si et dic alguna cosa, em maten», va ser la resposta inequívoca d'un dels components de Sopa de Cabra quan un periodista li va reclamar alguna pista. Seria un concert? Una gira? On i quan? Hi hauria un nou disc? L'estratègia de comunicació va funcionar: ningú no sabia res en concret, però la premsa i el públic es van llançar a especular i es va crear un estat d'opinió molt interessant que, quan es va anunciar finalment el primer concert, va esclatar i va superar àmpliament les millors previsions de tots els implicats. En poques hores es van vendre gairebé totes les 17.200 entrades que omplen un Sant Jordi, una fita que generalment només és a l'abast de les grans estrelles internaci-

En poques hores es van vendre les 17.200 entrades que omplen un Sant Jordi, una fita que generalment només és a l'abast de les grans estrelles internacionals

onals com ara U2 i Springsteen. I, en canvi, quan semblava que aquest havia de ser inqüestionablement l'any de Manel en el panorama musical català, per tota l'expectació que havia provocat la sortida del seu segon disc, va arribar Sopa de Cabra des de la nebulosa de la nostra memòria musical col·lectiva per treure'ls tot el protagonisme.

Al cap d'un mes, el grup va anunciar un segon concert i va deixar oberta la porta a un tercer concert, que potser tindria lloc a Girona, i fins i tot a altres projectes que donarien continuïtat a la banda formada per Gerard Quintana, Josep Thió, Cuco Lisicic, Pep Bosch i Peck Soler. Les entrades del segon concert es van tornar a vendre a un ritme vertiginós, i un mes després es va anunciar un tercer i «improrrogable» concert, el de l'11 de setembre, també al Sant Jordi. Quan ja semblava totalment desestimada la candidatura de Girona, al principi de juliol es va anunciar que el grup s'acomiarà definitivament el 30 de setembre amb un concert al pavelló de Fontajau, de Girona. Definitivament? Això encara és una incògnita, però el que sí és cent per cent segur és que Sopa de Cabra ha deixat una empremta inesborrable en els seus seguidors, que són molts i tenen bona memòria.

Xavier Castellón és crític musical i periodista.